

## TWEEDE VROUW GEEN BEZWAAR



Abdelhakim Chouaati

*Tweede vrouw  
geen bezwaar*

Columns

2010

UITGEVERIJ LEMMENS  
VALKENBURG AAN DE GEUL

*De mening van de auteur is niet noodzakelijk ook die van de uitgever...*

*De auteur hanteert satire en overdrijving als stijlmiddel om zijn doel - een maatschappelijk debat - te bereiken. Het is nergens zijn bedoeling om haat te zaaien of om tot geweld op te roepen. Wie zich daartoe verlaagt kan en mag zich nimmer op de inhoud van dit boek beroepen. Uitgever en auteur wijzen dan ook iedere aansprakelijkheid in dezen van de hand.*

## **Boeken die iets met je doen ...**

© 2010 Abdelhakim Chouaati

Dit werk is auteursrechtelijk beschermd.

Omslagillustratie: © 2009 Naima Chouaati/Abdelhakim Chouaati

Vormgeving omslag: Philip Jozèf

Redactie en binnenwerk: Philip Jozèf

Druk: Grafistar

ISBN: 978-90-77490-43-3

NUR: 401

[www.lemmensonline.nl](http://www.lemmensonline.nl)

# Inhoud

Voorwoord	9
<b>I 'Ons kent ons'</b>	
1 Minderbedeeld	15
2 Eén schoen voor de Sint	19
3 Mijn groene appel	23
4 Sint bestaat niet	29
5 Sinterklaassurprise (I)	33
6 Sinterklaassurprise (II)	37
7 Turks brood	43
8 De avonden van de Ramadan	48
9 Marokkaans trouwma: <i>het eerste gesprek</i>	52
10 Marokkaans trouwma: <i>wat eraan voorafging</i>	57
11 Marokkaans trouwma: <i>één nieuw sms-bericht</i>	60
12 Marokkaans trouwma: <i>de treinmetamorfe</i>	64
13 Marokkaans trouwma: <i>de tweede fase</i>	68
14 Trouwen	73
15 De gescheiden vrouw	78
16 Brandbrief aan de zondaars	83
17 De fabriekssjeik	88
18 Een hondenleven (I)	92
19 Een hondenleven (II)	100
20 Een hondenleven (III)	105
21 Een hondenleven (IV)	109

22	Visite, visite!	113
<b>II</b>	<b>Moslims en politiek</b>	
23	Surfen op een islamitische tsunami	119
24	Gek, gekker, Geert	123
25	De tolerante Ayaan bestaat niet	127
26	Potenrammen	130
27	De mojo van Ahmadinejad	133
28	Het domme getal regeert	137
29	Hoe aboutalesk ben jij?	141
30	Wat Wilders wil	147
31	De strijd om de moslimjongeren	152
32	De Dwaze Dagen van Marcouch	157
33	Stille tocht, heilige tocht	162
34	Twee schoenen voor de hond	166
35	Het brandoffer van Israël	170
36	Moslim-‘lijders’	175
37	K*tmarokkanen	179
38	Blijven of vertrekken?	183

# Voorwoord

Als zoon van een Marokkaanse gastarbeider maakte ik al op jonge leeftijd kennis met de ‘wij-en-zij-cultuur’ tussen Marokkanen en Nederlanders: zich manifesterend in onderling onbegrip en de veelal tastbaar gemaakte verschillen in cultuur, religie en welstand.

Wanneer ik de voordeur van mijn armzalige flatwoning opende, was het alsof ik in een wervelende wormhole gezogen werd, om op een andere planeet te worden uitgespuwd. Welkom op planeet ‘Ollanda,’ waar vreemde entiteiten met blozende wangen en melkfleskuiten op tweewielers hun winkelparcours afragden, op zoek naar marktkoopjes en superaanbiedingen. Op de zondagochtend wandelden deze bleke aliens – na het horen van sober gedingedong – de vrouwen zwartgesluierd en de mannen ‘be-hoed’ – richting de kerk. Mijn voordeur bleek een poort naar een gereformeerde dimensie te zijn.

Een rare bedoening, was mijn eerste indruk, maar zij waren degenen die op hun plek waren. Zij pasten in hun wereldje zoals een kaakje bij de koffie, een plakje worst bij de slager, uitjes bij de haring en heroïne bij een Turk pasten. Vergeleken met hen was ik lamstajine met appelmoes, een culinaire clusterbom. Deze twee werelden, hoe verschillend ook, werden slechts gescheiden door een simpele houten voordeur, met op buikhoogte een – tegen de tocht – dichtgeplakte brievenbus. Wonend onder de rook van Rotterdam voelde ik me dan ook al gauw misplaatst: een Riffijnse moedervlek op de gave huid van

blank Nederland, waarvan alleen de tijd zou kunnen uitwijken of het om iets goed- of kwaadaardigs ging.

Toen mijn vader erachter kwam dat er zo iets als leerplicht bestond en kinderen niet louter op de wereld werden gezet vanwege de kinderbijslag of als oudedagsvoorziening, werd ik op de idiote leeftijd van zes op een basisschool gedropt. Mijn vader trok zijn hele kroost met zich mee naar een openbare basisschool. Daarvoor waren we op een christelijke school geweigerd. De afwijzing was een identiteitskwestie: onze God bleek niet hun God te zijn.

Enige voorbereiding op het schoolse leven kende ik niet. Leerzame kleuter- en peuterboekjes, zoals enthousiaste autochtone ouders die voor hun kinderen kochten, had ik nog nooit mogen inzien. Schoolspullen had ik ook al niet. Mijn 'bagage' bestond slechts uit een taalachterstand van hier tot aan Nador en een door mijn zweethanden verkleurde plastic zak, met daarin een half wagenwiel aan Marokkaans brood. Besmeerd met een gletsjer aan margarine en een flinke klodder goedkope pindakaas bleef dit hardnekkig aan mijn gehemelte plakken, totdat ik rochelend en met tranende ogen over de grond rolde.

Uiteindelijk ben ook ik – alle lof zij aan Allah alleen! – op mijn pootjes terecht gekomen. Derhalve ligt voor u mijn 'autobiografische' column- en feuilletonbundel, waarin ik poog – soms met een lach, en soms met een traan – enerzijds begrip te kweken voor ons prettig gestoorde tweedegeneratie Marokkanen, en anderzijds – ter lering en vermaak – mijn visie en kritieken over ons (sub)culturele reilen en zeilen met mijn 'medelanders' en geloofsgeno-

ten te delen. Als kapstok heb ik mijn eigen jeugd gebruikt, maar niet alles wat ik beschrijf heb ik ook daadwerkelijk meegemaakt: wat realiteit, wat fictie, en wat van anderen afkomstig is, is voor u een vraag en voor mij een weet.

Mijn dank gaat uit naar mijn dierbare familieleden: mijn lieve ouders, Najat, Naima, Abdelkarim en Wardaatje natuurlijk, die me altijd door dik en dun geruggensteund hebben. Mijn bijzondere dank gaat uit naar mijn boezemvriend Aboe Abdellah E.Y. Aouichi, en mijn strijdmaker in The Matrix, Aboe Naaila, wiens raadgevingen mijn schrijfwerk vervolmaakten. Ik wens u zeer veel leesvertier toe!

Abdelhakim,  
pen-jihadist